

til det gamle System og kun tilstod Forsørgelse, hvor et juridisk Bevis kunde føres. Derfor er det, at jeg har udtalt, at det i mine Tanker er i Invalidernes velforstaaede Interesse, at man ikke nøder Administrationen til at negte Forsørgelse i Tilfælde, hvor det juridiske Bevis ikke kan føres. Thi hvad er Følgen af, at Administrationen i saadanne Tilfælde, hvor det juridiske Bevis ikke kan føres, for Kausalforbindelsen, dog tilstaa Invalidforsørgelse? Saa er det dermed afgjort, at Vedkommende er Invalid, og saa vil han i Henshold til de saaldne Domme kunne forlange en Efterbetaling fra den Tid, da Tidelsen kom. Jeg vil dog spørge, om Nogen paa min Plads vilde tage det Ansvar paa sig i saadanne overordentlig tvivlsomme Tilfælde saaledes paa Forhaand at afgjøre det, som det ellers, hvis der skulde føres Sag om Efterbetalingen, vilde være Invalidernes egen Sag at bevise? Dersom der Intet gjøres i den Retning, som er foreslaet i dette Lovforslag, saa vil man altjaa ligetrem nøde Administrationen til at gaa tilbage til de gamle Regler, kun at tilstaa Forsørgelse, hvor det juridiske Bevis kan føres, idet det ikke vil være forsvarligt, hvor der kun er en Mulighed tilstede, at anerkjende Berettigelse til Forsørgelse, naar denne Anerkjendelse skal medføre, at denne Forsørgelse skal multipliceres 10, 20 eller 30 Gange. Det er dette Hensyn og intet Andet, som har bevæget mig til at komme frem med dette Forslag. Det er jo let forstaaeligt, at Opmærksomheden, naar der foreligger et Forslag om Forandring i de gjældende Bestemmelser om Invalidforsørgelse, bliver henvendt paa mange andre af de gjældende Bestemmelser end netop dem, som ere foreslaaede, ændrede eller forbedrede her. Men jeg vil dog meget beklage, om dette lille Veiligheds-Lovforslag skulde give Anledning til, at vi kom ind paa en fornyet Overveelse, jeg kunde omtrent sige, af den hele Invalidelovgivning, thi da er det overveitende sandsynligt, at der intet Resultat kommer ud deraf, og det vilde være i høi Grad beklageligt for Invaliderne. Det ærede Medlem for Præsto Amts 3die Valgfreds (Veth) formente, at Lovforslaget, Fremkomst ganske særlig sthyldtes den første af de Domme, som er nævnt i Motiverne, nemlig Høiesteretsdommen af 15de November 1886. Det forekommer mig, at allerede Datoen for Høiesteretsdommen maatte være Bevis for, at det ærede Medlem deri tager feil, thi saa vilde dette Lovforslag være kommet frem for et eller to Aar siden. Nei, det er de senere anførte Domme, som have været Anledning til, at jeg er kommen frem med Forslaget.

Det ærede Medlem, som jo har havt Veilighed til nøie at kjende det første af de foreliggende Tilfælde, gjorde selv opmærksom paa, at Vedkommende havde allerede gjentagne Gange tidligere forlangt den Invalidforsørgelse, som jo saa ogsaa endelig ved Høiesteretsdommen blev ham tilkjendt, men i de to andre Tilfælde, der ere nævnte, havde jo Domstolene forment, at Invalidforsørgelse kunde tilkomme Vedkommende endog for den Tid, han selv havde krævet den, og det er navnlig dette Sidste, jeg finder i allerhøieste Grad uheldigt. Det vil jo bemærkes, at i det tredje i Bemærkningerne anførte Tilfælde, er Invalidforsørgelsen tilkjendt Vedkommende for en længere Tid, for han nogenstunde har meldt sig som Invalid. Jeg behøver vel næppe at minde om, at vor Invalidelov ikke blot bestjæftiger sig med Krigsinvalider, men ogsaa med Fredsinvalider. Det er altjaa ikke blot saadanne Tilfælde, hvor et Saar kan have været paadraget i Krigen 1848—50 og 1864, som vi bestjæftige os med, men Lovens omhandler jo ogsaa Fredsinvalider. Altjaa denne Afgang til gjennem Domstolene at faae tilkjendt sig Forsørgelse langt tilbage, den gjælder ligesaa fuldt Følt, som formene, at de ved ordinær Garnisonstjeneste have taget Skade paa deres Helbred, ved en Garnisonstjeneste, der ogsaa kan være foretrettet en 10—20—30 Aar tilbage i Tiden. Selve Krigsinvaliderne, falde jo atter i to Grupper, den ene de Krigsinvalider, som i selve Krigen have faaet en paavisselig Legemsbestadigelse, et Saar, den andet de, som kun formene, at de ved Anstrengelse i Krigen have tabt noget af deres Helbred. Disse sidste komme i Virkeligheden meget nær til Fredsinvaliderne. Det er altjaa en forholdsvis meget lille Del af alle Invaliderne, der kan inddrages under, hvad man almindeligt her gjør gjældende, naar Taler er om Invalider, nemlig Følt, som have blødt for Fædrelandet, en meget lille Del, eller en mindre Del af dem, som der nu er Spørgsmaal om, og det forekommer mig egentlig ikke, at denne Sympathi for dem, der have blødt for Fædrelandet, med samme Grund kan tilstaaes Enhver, der formener, at have tilsat Noget af sin Helbred ved denne Stats tjeneste, ved at være bleven uddannet som Soldat og have ligget i Garnison. Det Tilfælde, som det ærede Medlem for Præsto Amts 3die Valgfreds (Veth) særlig fremhævede, var, dersom jeg ellers huffer ret, netop Invaliditet, som ikke var paadraget ved et Saar i Krigen. Hvis jeg huffer rigtigt, var Spørgsmaalet her, som jo har ført til disse gjentagne Processer, et Spørgs-